



farář Ondřej Kováč Tábor 26.5.2013

KÁZÁNÍ
Jan 12,44-50
Genesis 32,23-32

Nevzdávat se

Příběh, který jsem přečetl, vypráví něco opravdu důležitého o člověku. Ano, známe mnohem podstatnější příběhy v Bibli, které více zdůrazňují a vyprávějí o Božím díle, o Boží záchraně člověka, jako je příběh o vyvedení Izraele z Egypta, o oběti Ježíše Krista na golgotském kříži a jeho vítězství nad smrtí. Takovéto příběhy je dobré si často vyprávět pro jejich nesmírnou smysluplnou hloubku a důležitost. Ale jen do biblických příběhů o Božím zázraku a evangelijních příběhů se nevejde celá složitost lidského života a charakteru člověka. Příběhy praotců, jako byl Jákob, jsou příběhy lidí takových, jaké známe jako sebe či své bližní. V nich můžeme nalézt odpověď na onu složitou otázku: jaký člověk je a jaký může být, řečeno slovy Bible, před Boží tváří. I pro tuto otázku a odpověď na ni přišel na svět Ježíš – Boží Syn.

Ježíš nepřišel na svět, aby soudil, ale aby zachránil. Nebyl to Boží hněv, který poslal Ježíše k lidem; byla to jeho láska. Přesto Ježíšův příchod v sobě nevyhnutelně obsahuje i soud. Proč tomu tak je? Protože člověk svým vlastním postojem k životu svému a k životu těch, s kterými se setkává, ukazuje, kým je, a tím se soudí. Jestliže v Ježíši člověk našel nekonečnou přitažlivost, pak i kdyby se mu nikdy nepodařilo uspořádat svůj život tak, jak by tomu mělo být, pocítí ve svém srdci Boží přitáhnutí, a bude zachráněn. Jestliže naopak na Ježíši nespátřuje nic hezkého a jeho srdce zůstává zcela nedotčeno Ježíšovou přítomností, znamená to, že je vůči Bohu odolný a že tím se vlastně odsoudil. Je zde stále tento základní protiklad: Ježíš přichází s láskou, a přece je jeho příchod soudem. I my můžeme v lásce nabídnout člověku určitou velkou zkušenost a zjistit, že on v ní naprosto nic nevidí. Zkušenost nabízená v lásce se tak stala soudem. Ježíš je Božím zkušebním kamenem - kamenem úhelným.

Postoj člověka k lidem kolem a k sobě samému nám odpovídá na otázku, jaký tento člověk je. Přesně toto zakusil Jákob, vnuk praotce víry Abrahama. Na jeho životním příběhu bychom mohli vidět, že člověk je utvářen různými ústrky, mnoha podvody a úskoky, které sám činí druhým a oni jemu. Jákob rozpoznal, že jestli bude Bohu věrný, zas jej přivede nazpět domů, odkud musel uprchnout před svým bratrem, kterého podvedl a on ho za to chtěl zabít. Avšak ta chvíle, kdy se ukáže, jaký je Jákob člověk, jej teprve čeká. Má všechny věci k uspokojení životních potřeb, Bůh mu v tomto žehnal. Ale ob stojí to nyní v jeho životě? Tak nějak se možná ptá té noci, kdy je sám. V biblických příbězích bývá osamocení zkoušeného často výslovně zdůrazněno. Svůj vlastní životní zápas si musí každý prožít na vlastní kůži sám. Říkám-li na vlastní kůži, nemám na mysli jen tolik, že to každý musí prožít sám za sebe. Jde o to potýkat se s tím opravdově – z plných sil. A to tak, že se nás jakýsi protivník – někdy je to jakýsi

neznámý „protivník“ - dotýká. Takové zápasení zanechává v našem životě i ty nějaké handicapy či lehčí poranění na duši či na těle. Vydržíme-li až do konce, pak nás i taková těžká a složitá životní situace (zkušenost) posílí. I když se nám to může jevit jako nesmysl – čekali bychom, že budeme ještě slabší, než před tím. Ale ve skutečných zápasech s tím, co musíme vyřešit ve svých životech, nejde o to, kdo z koho, ale jde o to nevzdávat se. Máme vždy chtít ve svém životě obdržet požehnání. To skutečné požehnání pro náš život. Požehnání – to jednoduše znamená: sílu moci překročit hranice mezi lidmi, uklidnění v nitru pomáhající ze strachu k nové síle jít dál. Znamená to neuhýbat a vzít si z každého sebetěžšího životního zápasu to nejlepší, co je jen možné. Smysl, kvalitu a to dobré, co jsme poznali, rozpoznáme až na konci. V závěru oddílu o zápase Jáкова s „neznámým“ se dozvídáme, že Jákov onen okamžik ve svém životě, kdy stál tváří v tvář Bohu, rozpoznal. Protože jen Bůh může měnit jméno nebo řekněme význam, povahu člověka a jen On dává požehnání, které nás vede vstříc novým setkáním a novým úkolům.

Další a významem větší postavou v bibli, která se setkala tváří v tvář s Bohem, je Ježíš Kristus. A i v tomto případě máme co dělat s cestou zápasu. Ježíš musel vydržet až do konce na poušti a pak na Golgotském kříži. Kříž nám zůstal tou věčnou vzpomínkou a výzvou i pro naši cestu, která končí požehnáním nového života, pokud vydržíme až do konce. Někdy se nám může jevit, že určitá úskočnost a vychytralost je správná. Ale ve vztahu ke svému vlastnímu životu, který máme jen jeden, to není možné. Nevyplácí se něco jen obcházet a myslet si, že stačí jen nakukovat skrz okno a namlouvat si, že jsem vlastně již uvnitř.

Modlitba:

Náš Bože a náš Otče, pomáhej nám projít těžkostmi života pevnou nohou, ať se vložíme i do namáhavého zápasu při hledání pravdy a v těžkém rozhodování, ne proto, abychom prosadili sebe, ale aby se prosadila pravda Tvá. Amen.

<http://www.bratrondrejko.cz/postila>